

ELS QUI ESPEREU UNA LECTURA

política dels darrers esdeveniments polítics a Catalunya ja podeu anar canviant de columna. Res del que està passant no us és aliè i, per tant, estic ben segur que tots, lectors i lectores, sou capaços de veure a quin punt ha arribat la política nacional. Ho dic sense fer-ne cap judici de valor i, per tant, ho repeteixo: tothom és capaç de veure fins a quin punt ha arribat la política nacional catalana i fins a quin punt caldrà treballar fort per recuperar-la per al país de la manera que l'entenen els (molts) que encara la pensem en clau nacional.

Feia dies que tenia ganes de compartir amb vosaltres un amor nou que no té res d'innocent. De fet sospito que és un amor nou d'aquells que et fan perdre el cap, dels que no et deixen dormir. Un amor que fa que et repeteixis una vegada i una altra «com és possible que no ens hàgim trobat abans?!» o «com és possible que funcionem tan bé des del primer minut?!» Per sort meva, aquest amor el puc compartir amb la meva dona i es diu pilota valenciana.

Això va ser l'altre dia, el dia 30 d'octubre cap a les sis de la tarda, quan la Laura i jo, acompanyats d'alguns bons amics, vam assistir per primera vegada a la vida a un partit de pilota. L'esdeveniment va tenir lloc al Trinquet Pelayo, al costat de l'estació de tren de València, tocant a la plaça de Bous. Ens hi van conduir

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

*Pilota valenciana***píndoles**

«Entrar al **TRINQUET** va ser una experiència iniciàtica. La primera **IMPRESSIÓ** és que, de cop, tot València parla i escriu en **CATALÀ**. El **CASTELLÀ** ha desaparegut»

la Tona Català i l'Enric Morera, veritables ànimes d'aquest esport únic i tan nostre. Entrar al Trinquet va ser una experiència iniciàtica: entres en un portal de casa de veïns, el passadís llarg flanquejat de cartells d'època, rememorant partides del segle, fins a arribar al bar, on el fum dels cigars, el so de les ampolles de cervesa i dels gots i les converses ens van indicar que érem en un nou, per a nosaltres, *sancta sanctorum*. La primera impressió és que, de cop, tot València parla i escriu en català. El castellà ha

desaparegut. Entrem en una València igual de real que l'altra, però diferent per autèntica. Compren les entrades i pugem al trinquet, a la pista. Un carrer llarg, d'uns cinquanta metres, amb una corda al mig per dividir el terreny de joc, dos equips de tres jugadors i el públic per tot arreu: a les grades, a les llotges i fins i tot a la mateixa pista. Entre la gent i els jugadors, els responsables de conduir les apostes. Tot passa d'una manera segura; hi ha uns usatges ben falcats en els segles; unes regles semblants

«Aquest **JOC**, digne de Hampton Court, ens l'han negat en **NEGAR-NOS** el país. Els nobles d'importació, els **FUNCIONARIS** d'importació, l'havien de **FORAGITAR**»

píndoles

a les del tennis, perquè, de fet, el que veiem és tennis jugat amb les mans, amb una tècnica i una força úniques. Els jugadors ho donen tot pel públic. Saluden, juguen per aquest o per aquella, es llancen per terra, resten a contrapeu o paren la pilota si toca en un espectador (és la *parà*). La sacada és la ferida. I els jutges, si han d'intervenir, abans pregunten al públic com ho ha vist. Un joc de cavallers. De fet, quan el joc ha de començar, el jutge diu: «Cavallers, ara va de bo!». Sensacional.

Qui ens ho ha amagat? Per què? Francesc Joan i jo ho rumiàvem i no ens va costar gaire d'arribar a la solució: aquest joc, digne de Hampton Court, ens l'han negat en negar-nos el país. Els nobles d'importació, els funcionaris d'importació, l'havien de foragitar. La noblesa que entranya, la dignitat de l'esforç i la joia de la victòria viscuda amb dignitat de cavaller eren garantia de la perdurabilitat d'un poble. Calia prohibir-lo. I així es va fer. Per això els trinquets, els camps de joc, s'amaguen entre les cases. Per això, el Govern de la Generalitat valenciana també l'amaga! Perquè aquesta mostra d'etnicitat catalana i valenciana posa massa coses en evidència. Perquè l'esport, ho sabem bé, no és res més que l'espai simbòlic del conflicte, de la trobada, de la vida social en definitiva. Per això ens l'han negat! D'haver-lo conegut abans gent com Puyal, em jugo un pèsol que avui parlàrem tots de ferida en comptes de *saque*, o de val en comptes de *duce*. Però el país ens el neguen i, el que és pitjor, ens el neguem. No vull tornar, de moment, a l'inici de l'article d'avui. Em quedo amb aquest amor nou, fresc, que us ofereixo: gent dels Països Catalans, Cavallers, ara va de bo!